

Sygn. akt I C 350/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ

POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Złotoryi I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Piotr Krawczuk

Protokolant : st. sekr. sąd. Bożena Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013 roku w Złotoryi

na rozprawie sprawy

z powództwa S. S.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki S. S. kwotę 4.403,53 zł (cztery tysiące czterysta trzy złote pięćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi od kwoty 3,788,53 zł od dnia 17 marca 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 615 zł od dnia 20 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1618,78 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pozwanemu, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Złotoryi kwotę 185,25 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. zwraca powódce kwotę 19,22 zł tytułem różnicy między zaliczką pobraną od powódki na wydatki, a wysokością opłaconych z zaliczki wydatków.

Sygn. akt I C 350/12

UZASADNIENIE

Powódka S. S. domagała się od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. zapłaty kwoty 4403,53 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 3788,53 zł od dnia 28 stycznia 2012 r., od kwoty 6000 zł od dnia 30 września 2009 r. i od kwoty 615 zł od dnia 30 marca 2012 r., a także kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa według stawek prawem przepisanych.

Na uzasadnienie żądania podała, że w dniu 10 grudnia 2011 r. uczestniczyła w kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ jej samochód. Powódka zgłosiła pozwanemu roszczenie z tytułu poniesionej szkody i przyjął on na siebie odpowiedzialność za sprawcę kolizji. Nie wypłacił jednak odszkodowania, które rekompensowałyby w całości poniesioną szkodę i powódka po wystąpieniu do pozwanego z kolejnymi pismami ustaliła wysokość należnego

odszkodowania w oparciu o prywatną opinię rzeczoznawcy samochodowego. Pozwany ostatecznie odmówił powódce dopłaty do przyznanego już świadczenia, która sądząc po wysokości odszkodowania oszacowanej w opinii na kwotę 12103,22 zł i kwocie wypłaconego powódce odszkodowania w wysokości 8314,69 zł, odpowiadała różnicy w kwocie 3788,53 zł. Do tego powódka poniosła koszty wynagrodzenia rzeczoznawcy samochodowego, które według złożonego przez nią rachunku wynosiło kwotę 615 zł.

Pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska przyznał, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia 10 grudnia 2011 r. i zaznaczył, że odpowiedzialność ta opierała się na umowie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z właścicielem pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia. Przyznał również, że przyjął zgłoszenie szkody, przeprowadził postępowanie likwidacyjne i na jego podstawie wypłacił powódce odszkodowanie w wysokości 8314,69 zł. Jak wynikało to z dalszej części uzasadnienia odpowiedzi na pozew, obejmowało ono koszty nowych części zamiennych o tej samej lub porównywalnej jakości do części sygnowanych logo producenta pojazdu, a w zakresie kosztów robocizny, stawki wyłonione w drodze analizy regionalnego rynku napraw blacharsko – lakierniczych. Pozwany nie zgadzał się również z żądaniem zwrotu powódce kosztów opinii rzeczoznawcy samochodowego i kwestionował daty, od których powódka liczyła odsetki ustawowe.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2011 r. doszło do kolizji drogowej z udziałem samochodu osobowego marki P. (...) o nr rej. (...), który stanowił własność powódki S. S.. Właściciel pojazdu, który prowadził sprawca kolizji, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów w pozwanym Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej w W..

Powódka zawiadomiła pozwanego o zdarzeniu, a ten potwierdził okoliczności zdarzenia i sporządził kalkulację kosztów naprawy pojazdu, na podstawie której w dniu 21 stycznia 2012 r. przyznał powódce odszkodowanie w kwocie 5854,58 zł.

Powódka nie zgodziła się z wysokością ustalonego odszkodowania i ostatecznie w piśmie z dnia 12 marca 2012 r., doręczonym pozwanemu w dniu 14 marca 2012 r., po sprecyzowaniu jego wysokości na kwotę 16498,05 zł w oparciu o kalkulację sporządzoną przez autoryzowany zakład naprawczy, wezwała pozwanego do dopłaty świadczenia w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwany w dniu 26 marca 2012 r. przyznał powódce dodatkowe odszkodowanie w wysokości 2460,11 zł i równocześnie odmówił uwzględnienia dalej idącego roszczenia z przyczyn podniesionych w odpowiedzi na pozew.

Powódka zleciła rzeczoznawcy samochodowemu ustalenie kosztów naprawy pojazdu. Rzeczoznawca sporządził opinię techniczną, w której wycenił koszty naprawy na kwotę 12103,22 zł. Za sporządzenie opinii powódka zapłaciła wynagrodzenie w wysokości 615 zł, a następnie pismem z dnia 04 kwietnia 2012 r. wezwała pozwanego do zapłaty brakującej kwoty odszkodowania w wysokości różnicy między kwotą 12103,22 zł a kwotą wypłaconego jej świadczenia wraz z kosztami wynagrodzenia rzeczoznawcy w wysokości 615 zł.

W dniu 20 kwietnia 2012 r. pozwany potwierdził przyjęcie powyższego pisma i zawiadomił powódkę, że nie znalazł podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska.

Dowód: kopia zgłoszenia z dnia 12.03.2012 r. ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru /k.32-33/, kopie pism pozwanego z dnia 26.03.2012 r. i 20.04.2012 r. /k.6-9/, kopia kalkulacji szkody z dnia 22.03.2012 r. /k.10-12/, kopia wezwania do zapłaty z dnia 04.04.2012 r. /k.13/, kopia kalkulacji kosztów naprawy z dnia 03.01.2012 r. i 29.03.2012 r. /k.15-26,34-37/, kopia faktury VAT z dnia 29.03.2012 r. /k.14/, akta szkody na płycie CD /k.53a/.

Samochód powódki był serwisowany w salonie samochodowym autoryzowanym przez producenta pojazdu i posiadał gwarancję. Koszt naprawy tego samochodu w autoryzowanym warsztacie samochodowym przy wykorzystaniu oryginalnych materiałów i części zamiennych wynosił kwotę 13164,57 zł.

Dowód: odpis książki serwisowej pojazdu /k.72-125/, opinia biegłego sądowego L. S. /k.130-146,176 odwr./,

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, poza roszczeniem odsetkowym, które w nieznacznym zakresie okazało się bezzasadne.

Niekwestionowanym w sprawie pozostawała odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę wyrządzoną przez sprawcę wypadku komunikacyjnego, oparta na przepisach art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c., które uzupełniają przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia wysokości należnego powódce odszkodowania, a przede wszystkim wysokości kosztów naprawy pojazdu.

W obrębie odpowiedzialności odszkodowawczej, przy obowiązywaniu zasady pełnej kompensacji szkody, która wynika z podstawowej normy art. 361 § 2 k.c., prawidłowo wykonana naprawa pojazdu ma za zadanie przywrócić jego stanu technicznego, komfortu użytkowania i walorów estetycznych. Koszty, które należy w związku z tym ponieść, to wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, w tym koszty robocizny, które mogą być liczone także według stawek autoryzowanych warsztatów samochodowych oraz koszty nowych części i materiałów stosowanych przez wybrany warsztat do naprawy pojazdu. Jeżeli poszkodowany żąda zwrotu takich kosztów, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest jego żądanie uwzględnić w granicach, w jakich nie doprowadzi to do wzrostu wartości samochodu. Poza tym stosownie do art. 363 § 1 k.c. uprawnienie poszkodowanego do restytucji szkody może być ograniczone tylko wtedy, gdy remont samochodu okazałby się niemożliwy lub koszty naprawy samochodu po wypadku przekraczałyby jego wartość sprzed zdarzenia, w stopniu który uzasadniałby uznanie naprawy za nieopłacalną. Wówczas przyjmuje się, że roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania wyrażającej się różnicą pomiędzy wartością samochodu przed i po jego uszkodzeniu.

W toku postępowania Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. S., który oszacował koszt naprawy samochodu powódki w autoryzowanym warsztacie z wykorzystaniem oryginalnych materiałów i części zamiennych na sumę 13164,57 zł. Biegły wyjaśnił, że oszacowane koszty naprawy nie przewyższały wartości pojazdu według stanu sprzed wypadku, a słuchany na rozprawie, że były to koszty uzasadnione chociażby z tego względu, że naprawa pojazdu powódki poza autoryzowanym warsztatem przy użyciu nieoryginalnych części wiązałyby się z ryzykiem utraty gwarancji serwisowanego pojazdu (vide: ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego L. S. – k.176 odwr.).

Powyższe stwierdzenie biegłego stanowiło wystarczający argument do odrzucenia poglądu pozwanego o celowości ograniczenia kosztów naprawy do wartości części zamiennych o tej samej lub porównywalnej jakości do części sygnowanych logo producenta pojazdu, a w zakresie kosztów robocizny do stawek wyłonionych w drodze analizy regionalnego rynku napraw blacharsko – lakierniczych.

Niezależnie od tego Sąd zwrócił uwagę, że pozwany daleki był od twierdzenia, by naprawa pojazdu powódki w autoryzowanym warsztacie prowadziła do ulepszenia pojazdu i wzrostu jego wartości do stanu sprzed kolizji. Jeśli natomiast, co powszechnie wiadomo, taka naprawa gwarantuje zachowanie procedur i technologii naprawy producenta w większym stopniu niż naprawa pojazdu w innym warsztacie samochodowym z wykorzystaniem nieoryginalnych części zamiennych, trudno było wymagać, by poszkodowana powódka rezygnowała z takiego sposobu naprawienia szkody na rzecz ograniczenia kosztów naprawy.

Ustalenia powyższe zadecydowały o tym, że Sąd w oparciu o treść art. 227 k.p.c. oddalił wnioski dowodowe pozwanego, którymi dążył on wykazania wysokości kosztów naprawy samochodu powódki z uwzględnieniem części nieoryginalnych.

Reasumując powyższe uwagi Sąd uznał, że powódka zasadnie domagała się od pozwanego dopłaty do odszkodowania w wysokości 3788,53 zł, która zamykała się w różnicy między wysokością oszacowanych w opinii kosztów naprawy pojazdu w kwocie 13164,57 zł, a sumą przyznanego powódce dotychczas świadczenia w kwocie 8314,69 zł. Do zwrotu na rzecz powódki pozostały też wydatki w kwocie 615 zł, które obejmowały wynagrodzenie rzeczoznawcy samochodowego opłacone przez powódkę w związku z opracowaniem kalkulacji naprawy. Tego rodzaju wydatek był podstawą ustalenia i dochodzenia należności w związku z kolizją drogową i mieścił się w pojęciu szkody według definicji zawartej w art. 361 § 1 i 2 k.c.

Uprawnione pozostawało również w części żądanie zapłaty od należności głównej odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych, które znajdowało oparcie normatywne w art. 481 § 1 i 2 k.c. Pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą świadczenia w kwocie 3788,53 zł z upływem zastrzeżonego mu terminu 3 dni liczonych od daty doręczenia wezwania do zapłaty z dnia 12 marca 2012 r., które miało miejsce w dniu 14 marca 2012 r., czyli od dnia 17 marca 2012 r., a co do żądania zwrotu wynagrodzenia za kalkulację naprawy w kwocie 615 zł, od dnia 20 kwietnia 2012 r., w którym pozwany sporządził pismo z odmową spełnienia świadczenia na wezwanie powódki do opłacenia poniesionych wydatków z dnia 04 kwietnia 2012 r.

Dalej idące powództwo o zapłatę odsetek ustawowych nie znajdowało oparcia w materiale dowodowym sprawy i podlegało oddaleniu.

Stąd na podstawie powołanych przepisów rozstrzygnięto, jak w pkt I i II sentencji.

O kosztach procesu Sąd postanowił na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 109 § 1 i 2 k.p.c., w ten sposób, że w całości obciążył nimi pozwanego, z uwagi na to, że powódka uległa tylko co do nieznacznej części swego żądania. Na sumę poniesionych przez nią kosztów procesu w wysokości 1618,78 zł składała się opłata stosunkowa od pozwu w wysokości 221 zł, poniesione w toku procesu wydatki związane z opracowaniem opinii biegłego sądowego w wysokości 780,78 zł i wynagrodzenie pełnomocnika wykonującego zawód radcy prawnego, które Sąd ustalił w granicach stawki 600 zł, zgodnie z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) z opłatą skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (pkt III).

W oparciu o treść art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust.2 u.k.s.c. i art. 100 k.p.c. Sąd obciążył pozwanego wydatkami w kwocie 185,25 zł poniesionymi tymczasowo ze środków budżetowych Sądu na wynagrodzenie biegłego sądowego i na podstawie art. 84 ust.1 u.k.s.c. postanowił zwrócić powódce kwotę 19,22 zł tytułem różnicy między zaliczką pobraną od powódki na wydatki, a wysokością opłaconych z zaliczki wydatków (pkt IV i V).